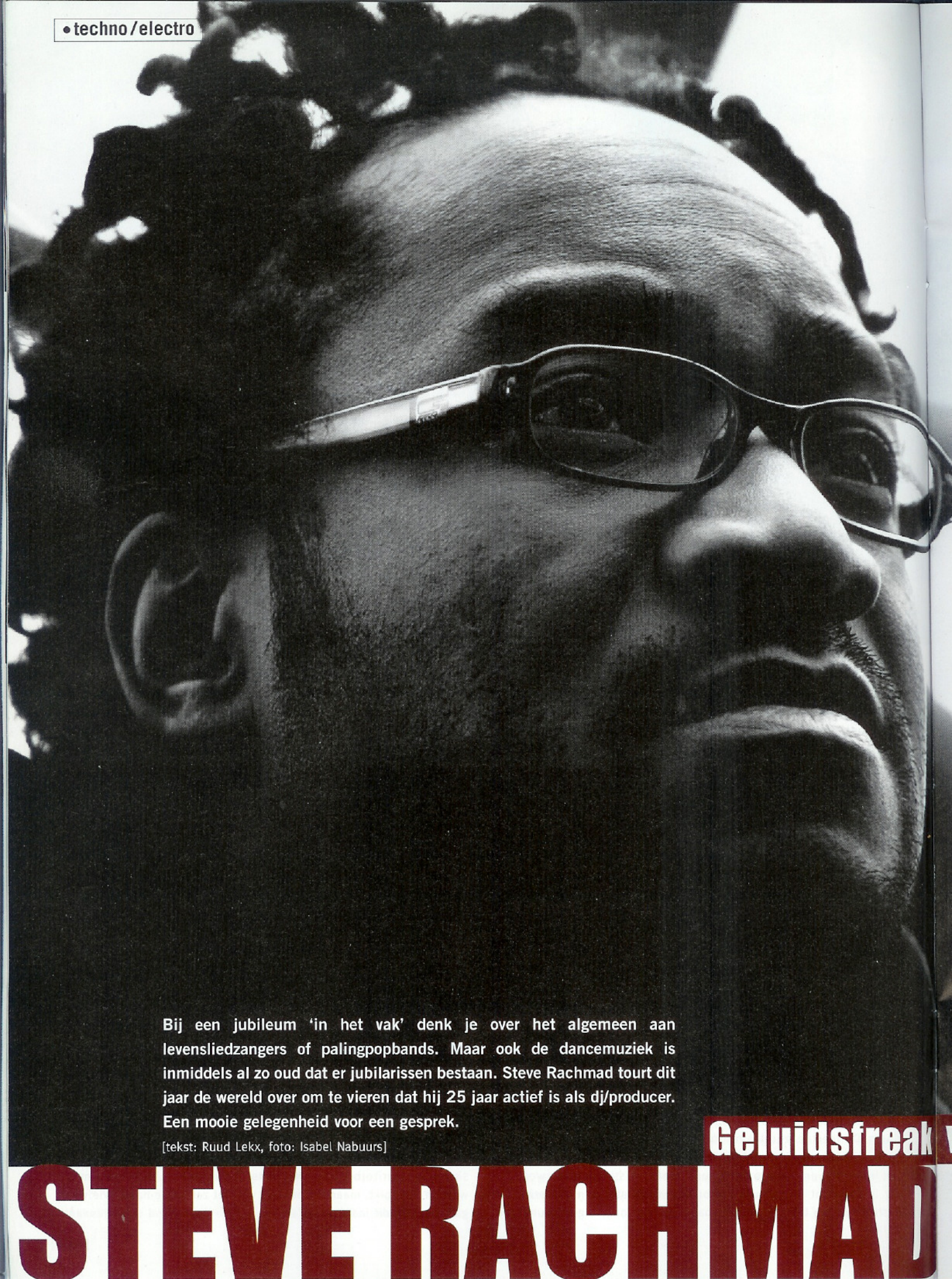

• techno/electro

Bij een jubileum 'in het vak' denk je over het algemeen aan levensliedzangers of palingpopbands. Maar ook de dancemuziek is inmiddels al zo oud dat er jubilarissen bestaan. Steve Rachmad toert dit jaar de wereld over om te vieren dat hij 25 jaar actief is als dj/producer. Een mooie gelegenheid voor een gesprek.

[tekst: Ruud Lekx, foto: Isabel Nabuurs]

Geluidsfreak

STEVE RACHMAD

Een gesprek met Steve Rachmad is lastig. Niet omdat de Amsterdammer sterallures heeft, onbereikbaar is, of slechts met een gemompeld 'weet-ik-veel' antwoord geeft. Integendeel. Maar Rachmad is net als ik een apparatuurfreak. Ongeveer dertig seconden na binnenkomst in zijn appartement vliegen de namen van antieke drummachines al over tafel. Na discussies over oude samplers, mengtafels en computers is de eerste vraag voor het echte interview vrij makkelijk: waar komt die aan een obsessie grenzende belangstelling vandaan?

Rachmad: 'Ik ben al van jongs af aan bezig met muziek. Dat begon met het opnemen van de radio, maar al snel maakte ik ook zelf *edits* van nummers door met de pauzeknop van m'n cassettedeck te knippen en plakken. Toen ik hoorde dat dat eigenlijk met de bandrecorder werd gedaan, kocht ik een oud exemplaar en begon met het maken van *tape-edits*. Waar anderen platen kochten voor de muziek, kocht ik ze vanwege de *edits*. De volgende stap was om zelf met een goedkoop keyboardje mee te gaan spelen met die *edits*. Twee tape decks en dan maar dubben, dus op het laatst had je enorm veel ruis. Mijn eerste echte instrument was de TR808 drummachine. Die kocht ik van de opbrengst van mijn krantenwijk in 1985. Dat ding werd toen overal gebruikt, van de SOS Band, waar ik groot fan van was, tot Marvin Gaye.'

Rutger Kroese

'Een grote invloed op alles wat ik later heb gedaan, had Rutger Kroese. Hij was de technicus van Bolland & Bolland toen ik 'm leerde kennen en was toen net bezig met de bouw van zijn studio in Amsterdam. Ik ging vaak met hem mee naar grote studio's. Via Rutger leerde ik ook een beetje hoe dingen werkten. En als er dan een synthesizer niet werd gebruikt, plugde ik m'n koptelefoon erin om te gaan pielen. Ik wilde natuurlijk iets doen met muziek, dus het was voor mij helemaal geweldig om daar rond te lopen. Dan keek je in de studio van de Bolland's in de koelkast en dan stond die vol met twintig soorten drankjes, dat soort kleine dingen die echt de sfeer in zo'n studio bepalen. Ik leerde daar ook allerlei geluiden herkennen: in welk apparaat de beats van Prince zaten, basgeluiden, strings en zo. Ik denk dat daar een beetje dat freakerige vandaan komt.'

'Uiteindelijk kon ik mijn eerste plaatje maken en dat werd gemixt door Fabian Lenssen, die toen met Tony Scott bezig was. Maar ik vond mijn eigen demomix eigenlijk veel beter, dus ik wilde alles voortaan zelf doen. Maar ik had weinig geld in het begin, dus dat was vooral veel spullen lenen van vrienden en kennissen. Erg leuk, behalve als de mengtafel voor één dag vier trappen op gesleept moest worden.'

Dat eerste plaatje leidt snel tot meer en Rachmad's ster als producer en dj rijst vanaf half jaren negentig snel. 'De opkomst van de house en techno maakte het makkelijker om thuis muziek te maken. Mijn studio stond heel lang bij m'n ouders op zolder, daar kom ik gewoon producties maken. Voor mij heel goed, want de lange weg die je voorheen moest afleggen om in het studiowereldje te geraken, ging mij veel te traag. Maar ik ben altijd blijven opkijken tegen de sfeer van de grote studio's en de gebruikte apparatuur. Voor mij lag de lat ook hoog: als je in een grote professionele studio door topapparatuur opgenomen muziek rechtstreeks over de speakers hoort, is al snel duidelijk waar bij andere producties de eventuele gebreken liggen.'

Twijfel

Rachmad is al snel een bekende naam in de Nederlandse techno-scene en met zijn album *Secret Life of Machines* uit 1996 breekt hij ook

abstractie die dan ook veel in met name Duitse techno uit de Berlijnse school te horen is. Zijn producties tonen aan dat Rachmad een geluidenfreak is: de sound staat voorop en niet een makkelijk fluitbaar melodietje.

Rachmad: 'Ik produceerde vrij veel in die jaren. Er waren nog geen echte regels in de techno, het was vrijer. Ik had een bepaalde sound opgebouwd en probeerde daarbinnen steeds nieuwe dingen te doen. Ook mijn oude liefde electro pakte ik eind jaren negentig weer op. Sindsdien produceer ik zowel techno als electro. Maar de laatste jaren draai ik eigenlijk zoveel als dj, dat ik veel te weinig in de studio zit. Dat moet eigenlijk wel gaan veranderen.'

Er is nog een diepere reden voor Rachmad's afnemende productie. Op mijn wat plagerig bedoelde vraag of hij zich niet te oud voelt tussen de kids die naar Steve als dj komen kijken, reageert hij serieus: 'Soms twijfel ik inderdaad wel aan mezelf. En dan met name aan de hele richting waarin de muziek en het geluid nu gaat: allemaal digitaal, alles met computers. Daar heb ik helemaal geen *feeling* mee: ik werk in de studio met analoge hardware en als dj met vinyl. Ik hoor het gewoon erg goed als er met allerlei digitale dingen wordt gewerkt

'Ik heb niets met digitaal. Ik werk in de studio met analoge hardware en als dj met vinyl'

en ik vind het niks. Het geldt ook een beetje voor muzikale richtingen: techno heeft zich ontwikkeld in drie richtingen, minimal, erg *loop*-gebaseerd of keihard beukend. Ik draaide laatst ergens een technoset, toen er iemand kwam vragen wanneer ik nu eens techno ging draaien. Het bleek dat voor die kids 'techno' synoniem is met 'beuken'. Dat soort ontwikkelingen vind ik wel jammer, hoewel er de laatste tijd weer goeie muziek wordt gemaakt, zoals bij Nederlandse labels als Delsin of Rush Hour. Het is een kleine groep die nog leuke dingen doet, maar ik voel me er wel bij thuis.'

Eigen ding

Het is inderdaad een opvallend feit: Rachmad heeft een reputatie die gelijkstaat aan beroemde collega's als Dave Clarke en Jeff Mills. Tegelijkertijd maakt hij ook platen op kleine labels en staat hij voor een appel en een ei in kleine clubs achter de draaitafels. Rachmad: 'Ik voel me in mijn element bij dat soort clubjes. Daar kan ik lekker mijn eigen ding helemaal doen, want het publiek bestaat grotendeels ook uit freaks en mensen die veel kunnen hebben. Als je op een groot technofeest ineens een electroplaat opzet, heeft een groot deel van het publiek toch zoiets van: *hé, wat gebeurt hier?* Terwijl je op die kleine feesten gewoon lekker alles door elkaar kunt draaien. Met de labels is het een beetje zo dat ik in de loop der tijd voldoende heb meegemaakt als het op contracten en zo aankwam. Dan heb je al snel door dat bijvoorbeeld een major eigenlijk gewoon niets is voor een technoartiest als ik. En je ziet en hoort natuurlijk veel van vrienden en collega's.'

'Ik zit voor de grotere producties al jaren bij het Belgische NEWS en daar bevalt het me prima. Het is een maatschappij die verder vooruit kijkt dan een paar maanden en al veel stromingen heeft overleefd. De meeste artiesten zitten er al lange tijd. De mensen zijn er erg relaxed: ze zullen je nooit onder druk zetten om een bepaalde richting op te gaan, of om op een vaste datum iets af te hebben. Ook kleine maatschappijtjes als Rush Hour doen het in eerste instantie voor de muziek en daar voel ik me lekkerder bij dan bij anderen. Ik heb in de loop der tijd veel labels en maatschappijen zien verdwijnen, waarbij veel mensen een hoop geld zijn verloren. Dan zit ik hier prima.'

viert 25-jarig jubileum

wereldwijd door. Zijn producties zijn zeer gelinkt aan de Detroit-sound, maar zijn met hun wat snellere tempo's - tussen 135 en 140 BPM - energiever en sneller. Tegelijkertijd heeft zijn muziek een bepaalde